

Sygn. akt V CSK 303/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa H. Sp. z o.o. w L.

przeciwko Gminie Lubliniec

o zapłatę

oraz z powództwa Gminy Lubliniec

przeciwko H. Sp. z o.o. w L.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 680/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki H. sp. z o.o. z siedzibą w L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżąca związała tę przesłankę z art. 71 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (t. j. Dz. U. z 2002 r., nr 72, poz. 664 z późn. zm.), wnosząc o wyjaśnienie zakresu pojęcia wartości zamówienia podstawowego, oraz z art. 65 § 1 i § 2 k.c. w odniesieniu do sposobu wykładni ugody sądowej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne.

Skarżąca odniosła te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do art. 72 ust. 3 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych oraz w związku z art. 647 k.c. oraz art. 72 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych w odniesieniu do zakresu zobowiązania wykonawcy, wynikającego z umowy, której przedmiotem są roboty budowlane zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Ponadto wniosła o wykładnię art. 76 ust. 1 i 2 w związku z art. 72 ust. 3 ustawy o zamówieniach publicznych w zakresie dotyczącym dopuszczalności zmian umowy zawartej w sprawie zamówienia publicznego, które polegają na rozszerzeniu zakresu przedmiotu zamówienia opisanego stosownie do treści art. 17 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych poprzez dokumentację projektową.

Pomimo rozbudowanego wywodu prawnego powódka nie wykazała jednak zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarówno zagadnienie prawne, jak i potrzeba wykładni określonych przepisów prawa muszą znajdować uzasadnienie w ustalonym w sprawie stanie faktycznym. Dokonane ustalenia, dotyczące udzielenia zamówienia w trybie negocjacji z zachowaniem konkurencji, sposobu i treści zawartych umów stron, w tym ugody, wartości robót podstawowych i dodatkowych nie wskazują ani na istnienie zagadnienia prawnego, ani na potrzebę wykładni przytoczonych przepisów. Należy zwrócić uwagę na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 zdanie drugie k.p.c.). Rozstrzygnięcie powyższych problemów nie miałoby zatem wpływu na wynik niniejszej sprawy, nie nastąpiłoby też w interesie publicznym.

Z kolei, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca w ramach tej przesłanki wskazała, że Sąd drugiej instancji naruszył w sposób rażący normy prawne uregulowane w następujących przepisach: art. 328 § w zw. z art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.; art. 187 § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 321 § 1 i art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.; art. 278 § 1 i art. 286 w zw. z art. 382. i art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.; art. 278 § 1 i art. 286 w zw. z art. 382. i art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.; art. 74 w zw. z art. 76 ust. 1 i ust. 2 ustawy o zamówieniach publicznych i art. 73 § 1 w zw. z art. 77 § 1 i art. 78 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 72 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych, a w konsekwencji art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i § 2 k.c.; art. 71 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 74 ustawy o zamówieniach publicznych w zw. z art. 73 § 1 w zw. z art. 78 § 1 i art. 72 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych oraz art. 71 ust. 1a w zw. z art. 71 ust. 1 pkt 5 ustawy o zamówieniach publicznych, a w konsekwencji art. 58 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 72 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych i art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i § 2 k.c.; art. 71 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 9 i art. 35 ust. 2a ustawy o zamówieniach publicznych. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala jednak na podzielenie twierdzenia o naruszeniu, i to rażącym, tak licznych

przepisów. Argumentacja skarżącej sprowadza się w istocie do polemiki z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.